

Balassagyarmati Törvényszék
10.K.20.731/2011/8. szám

A Balassagyarmati Törvényszék Dr. Mátyás László ügyvéd (....) által képviselt *D. Vadásztársaság* (....) *felperesnek* – Dr. Révész Zoltán jogtanácsos (Mezőgazdasági Szakigazgatási Hivatal Jogi és Humánpolitikai Igazgatóság 1024 Budapest, Keleti Károly u. 24.) által képviselt *Mezőgazdasági Szakigazgatási Hivatal Erdészeti Igazgatóság* (1055 Budapest, Kossuth L. tér 11.) *alperes* ellen *erdővédelmi bírság tárgyában hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata* iránt indított perében – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

í t é l e t e t :

A bíróság az alperes 04.4/120-2/2011. iktatószámú határozatát, a Heves Megyei Mezőgazdasági Szakigazgatási Hivatal Erdészeti Igazgatóság 19.3/12409-4/2010. ügyiratszámú határozatára kiterjedően, ***h a t á l y o n k í v ü l h e l y e z i é s a H e v e s M e g y e i K o r m á n y h i v a t a l M e z ő g a z d a s á g i S z a k i g a z g a t á s i S z e r v é t ú j e l j á r á s l e f o l y t a t á s á r a k ö t e l e z i .***

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 10.000.- (Tízezer) forint perköltséget.

A perben feljegyzett 20.000.- (Húszezer) forint kereseti illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincsen helye.

I n d o k o l á s :

Az erdősítések műszaki átvételi jegyzőkönyvében 2010. szeptember 15. napján a b-i 19/F és 19/H, a h-i 23/B, 23/H és 35/F erdőrészletek tekintetében a Heves Megyei Mezőgazdasági Szakigazgatási Hivatal Erdészeti Igazgatósága azt állapította meg, hogy 50-80 % közötti minőségi vadkár található. Ezért az ezeken a területeken vadászati tevékenységet folytató felperessel szemben hivatalból erdővédelmi eljárást indított és egyidejűleg 2010. október 5. napjára helyszíni bejárásnak nevezett helyszíni szemlét tűzött ki.

Az elsőfokú erdészeti igazgatóság 2010. október 18. napján kelt 19.3/12409-3/2010. ügyiratszámú végzéséből megállapíthatóan 2010. október 5. napjára kitűzött helyszíni szemle nem volt sikeres, azt a csapadékos időjárásra tekintettel abbahagyták, ezért az elsőfokú hatóság 2010. októbert 26. napjára újabb helyszíni szemlét tűzött ki.

A közigazgatási iratok között arra vonatkozóan semmilyen adat nincs, hogy ez a helyszíni szemle megtartásra került volna, a felperesi előadás szerint 2010. október 26. napján helyszíni szemle megtartására nem került sor.

Ezt követően az elsőfokú hatóság 2010. november 26. napján meghozta a 19.3/12409-4/2010. ügyiratszámú határozatát, amelyben a b-i 19/F és a h-i 23/B, 23/H és 35/F erdőrészletekben megállapított, 30 %-ot meghaladó vadkárosítások miatt a felperest 1.118.000.- erdővédelmi bírság megfizetésére kötelezte.

A herencsényi erdőrészetek tekintetében a legkisebb hektáronkénti bírságtételt alkalmazta, a bujáki erdőrészetnél viszont a több éven keresztül károsítás miatt már magasabb összegű bírságtételt.

A határozat indokolása utal arra, hogy a műszaki átvételi jegyzőkönyvekbe szembecslés eredményeként kerültek a vadkárosítás mértékére vonatkozó adatok, mivel azonban ezeket a felperes nem fogadta el, ezért helyszíni szemle tartására került sor.

Arra vonatkozóan azonban már az indokolás nem tartalmaz utalást, hogy a kétszeri alkalomra kitűzött helyszíni szemlék nem teljesültek, viszont hivatkozik arra, hogy előre meghatározott koordinátájú pontokon mérések kerültek elvégzésre a szubjektivitás kizárása érdekében és ennek alapján a határozat indokolásában megjelölt 4 db erdőreszlet tekintetében igazolható volt a 30 %-ot meghaladó mértékű vadkár megléte.

Közigazgatási iratok között 2010. november 4-én felvett, illetve kitöltött táblázatok találhatók, amelyek a határozat indoklásában feltüntetett erdőrészetek 2-4. pontjára vonatkozóan tartalmaznak különböző betű és szám megjelöléseket, illetve vonalkákat és a minősítésnél, a táblázaton feltüntetett betűjelek - A (alig károsított), B (gyengén károsított), C (közepesen károsított) és D (erősen károsított) – közül alkalmazva került feltüntetésre az egyes erdőrészetekben megállapított károsítás mértéke.

Az elsőfokú határozat ellen a felperes fellebbezést terjesztett elő, amelyben hivatkozott arra, hogy sem a szembecsléssel, sem pedig az ismeretlen vizsgálati módszerrel megállapított vadkárosítás dokumentálva oly módon nincs, hogy abból megalapozott következtetés volna levonható.

Az alperes a 2011. február 8. napján kelt 04.4/120-2/2011. iktatószámú határozatával az elsőfokú határozatot helybenhagyta.

Döntése indoklásában hivatkozott az erdőrendezési szabályzatról kiadott 88/2000. (XI. 10.) FVM. rendelet 62. § (2) bekezdésére, ami szerint az erdősítések műszaki átvétele során az erdősítés célállományát, fafajainak elegyarányát, az eredményesen erdősült terület nagyságát és a károsítások mértékét 10 %-os pontossággal kell az erdősítések műszaki átvételi jegyzőkönyvében feltüntetni.

Ezen az un. E lapokon feltüntetett károsítási mértékeket az elsőfokú hatóság helyszínen végzett méréssel ellenőrizte. Ennek során egy előre lefektetett rácshálózat metszéspontjait választotta a mintavétel helyéül, ezeken a helyeken egy 1,78 méter sugarú körben 10 m² nagyságú területen a célállomány fő és mellék fafajainak vezérhajtásait a vadkárosítás szempontjából értékelte.

Ez az alkalmazott módszer szakmailag kifogásolhatatlan, a felperes ennek cáfolatául semmilyen konkrét bizonyítékot nem hozott fel, saját bizonyítási indítvány lehetőségével nem élt.

A helyszíni mérések adatai több esetben jelentősebb károsítást állapítottak meg, mint az E lapokon feltüntetett vadkárosítási mérték.

A felperes a keresetlevelében az alperesi határozatnak, az elsőfokú határozatra kiterjedő, hatályon kívül helyezését kérelmezte. Jogszabálysértésként egyrészt a határozat megalapozatlanságát jelölte meg. Álláspontja szerint ez azért áll fenn, mert az erdővédelmi bírság alapjául elfogadott vadkárosítási mértékre, sem a szembecslés útján készített műszaki átvételi jegyzőkönyvek, sem pedig az alperesi határozatban ismertetett, de a felperes által ellenőrizhetetlen vizsgálati módszer eredményeképpen készített táblázatok, nem tartalmaznak olyan tényadatokat, amelyek a vadkárosítás figyelembevett mértékét igazolnák, alátámasztanák.

Továbbá a b-i 19/F erdőreszlet esetében sincs több éven keresztül ismétlődő károsítás, hiszen az ezt megállapító közigazgatási határozatokat a bíróság hatályon kívül helyezte, ennek következtében ennél az erdőreszletnél is 20.000.- Ft/hektár bírságösszeg figyelembevételével lehetett volna a

tényleges bírságösszeget kiszámítani, ami a közigazgatási határozatokban szereplő 1.050.000.- forint helyett, így csak 210.000.- forint lehetett volna.

Az alperes a kereset elutasítását kérelmezte.

Álláspontja szerint a helyszíni ellenőrző mérések dokumentálása megfelelően történt, ezzel egy esetben kisebb, három esetben viszont nagyobb értékű károsítást állapítottak meg, mint a műszaki átvételi jegyzőkönyvek és ezek minden esetben meghaladják a 30 %-os mértéket, ezért az erdővédelmi bírság kiszabása jogszerű volt. Az erdőmérnöki végzettséggel rendelkező erdőfelügyelők egyértelműen rendelkeznek a vadkárok megállapításához szükséges szakértelemmel.

A b-i 19/F erdőrészletre megállapított 100.000.- Ft/hektár bírságmérték is megfelel a jogszabályok rendelkezéseinek, hiszen a bírság alsó határa 20.000.- forint, felső határa pedig 200.000.- Ft/hektár lehet.

A bíróság a felperes kereseti kérelmét az következők miatt találta megalapozottnak.

Mivel a felperes a keresetlevelében az alperesi határozat alapjául szolgáló tényállás valóságát vitatta, ezért a bíróság a Polgári Perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 336/A. § (2) bekezdésében foglalt rendelkezés alapján hívta fel az alperest, hogy a határozata alapjául szolgáló tényállás valóságát bizonyítsa.

Tájékoztatotta az alperest arról is, hogy az erdősitések műszaki átvételi jegyzőkönyveiben és az egyes erdőrészletekre vonatkozó, 2010. november 4-i megnevezés nélküli iratokban foglaltak értékelésére a bíróság szakértelemmel nem rendelkezik, ezért annak bizonyítására, hogy a felperessel szemben megállapított erdővédelmi bírság alapjául szolgáló tényhelyzet megvalósult, az alperesnek igazságügyi szakértő kirendelését kell kezdeményeznie.

Az alperes erre a felhívásra a Kúria jogelődjének, a Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bíróságának Közigazgatási Kollégiuma 1/2007. Kk. véleménye 12. pontjában foglaltakra hivatkozással válaszolt és azt az álláspontját fejtette ki, hogy először a felperesnek kellene bizonyítania, hogy az alperesi határozat nem felel meg a Ket. 72. § (1) bekezdés b.), c.) és d.) pontjában foglaltaknak. Tehát, hogy a tényállás megállapítási kötelezettségének az alperes nem tett eleget. Így a felperesre hárul annak bizonyítása, hogy az alperes a tényállást nem megfelelően állapította meg, ebből következően igazságügyi szakértő kirendelését is a felperesnek kell kezdeményeznie.

Ezt az alperesi álláspontot azonban a bíróság nem találta elfogadhatónak,

A felperes az erdővédelmi bírság alapjául elfogadott vadkárosítási mértékek megállapítását arra hivatkozással vitatta, hogy az erdősitések műszaki átvételi jegyzőkönyvében a minőségi vadkárosítás kódjának és százalékos mértékének feltüntetésén túl csak olyan szöveges indokolás került feltüntetésre, hogy a vadkár rendkívül erős, bődületes mértékű, jelentős mértékű vagy erős. Tehát ezekben a jegyzőkönyvekben valóban nincsen semmilyen tényadat arra vonatkozóan, hogy ezeket a megállapításokat milyen adatok támasztják alá.

A 2010. november 4-i keltezéssel ellátott táblázatokban szereplő betű és vonalka jelölésekből sem állapítható meg, hogy ezekből milyen logikai következtetéssel került meghatározásra a minősítés. Tehát nem állapítható meg, hogy a felperes jelenléte nélkül, az elsőfokú hatóság által kijelölt 1,78 méter sugarú körben a célállomány fő- és mellékfafajainak vezérhajtásait a vadkárosítás miként

érintette. Mert például a h-i 35/F erdőrésztletre vonatkozó táblázat első sorában, a 683220 és 290600 számú koordináták által megadott 1,78 átmérőjű sugarú körben összesen 2 db MJ jelzésű fa és 1 db Cs jelzésű fa található és ezek mindegyike károsított. Miként következi az, hogy károsítás mértéke erős.

Erre a minősítésre ugyanis ezek a betűk és vonaljelek nem adnak okszerű magyarázatot, továbbá nem határozható meg az sem, hogy a táblázatokon szerepelő A, B, C vagy D ponttal jelölt minősítések milyen százalékos mértéket képviselnek, hacsak a minősítés betűjele után feltüntetett és a záródás címszó alatt szereplő szám nem ezt a százalékos mértéket fejezik ki.

Így tehát a bíróság álláspontja szerint a felperes okkal hivatkozott arra, hogy a határozat alapjául szolgáló tényállás valósága bizonyítva nincsen és ennek a felperesi állításnak a megalapozottsága értékelésénél a bíróságnak, a törvényi rendelkezésen kívül, már nem is kellett figyelemmel lennie az 1/2007. Kk. vélemény 12. pontjában foglaltakra, tekintettel arra, hogy ezt a véleményt a 3/2010. (XI. 8.) Kk. vélemény hatálytalanította és ez a közlés a Bírósági Határozatok 2011. évi 2. számában meg is jelent.

Mivel pedig a bíróság álláspontja szerint a felperes alappal hivatkozott arra a körülményre, hogy az alperesi döntés alapjául szolgáló tényállás valósága bizonyítva nincsen, ezért az alperest terhelte a perben, a Pp. 336/A. § (2) bekezdésében foglalt rendelkezés alapján, a tényállás valóságának bizonyítása.

Erre vonatkozó bizonyítási indítványt azonban az alperes, a bíróság kifejezett felhívása ellenére sem terjesztett elő, aminek következtében az állapítható meg, hogy az alperes határozta az elsőfokú határozatra kiterjedően jogszabálysértő, mert a tényállást a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (Ket.) 50. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés ellenére nem tisztázta és nem is bizonyította.

Ez az eljárási jogszabálysértés pedig az ügy érdemére kiható hatású, hiszen tisztázott és bizonyított tényállás nélkül megalapozott döntés nem hozható.

Így erre a jogszabálysértésre tekintettel a Ket. 111. § (1) bekezdése és a Pp. 339. § (1) bekezdése alapján a bíróság az alperesi határozatot, az elsőfokú határozatra kiterjedően, hatályon kívül helyezte és a tényállás tisztázása és bizonyítása érdekében az elsőfokú közigazgatási hatóságot új eljárás lefolytatására kötelezte.

A pereszes alperes a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles a felperesnek a perindítással felmerült költsége megtérítésére.

Ennek a költségnek az összegét a bíróság az ügyvédi képviseletre tekintettel a 32/2003. (VIII. 22.) IM. rendelet 3. § (3) bekezdése alapján határozat meg.

A perben az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 43. § (3) bekezdése és 62. § (1) bekezdés h.) pontja alapján 20.000.- forint kereseti illeték került feljegyzésre.

Ezt az illetéket, az alperes személyes illetékmentessége következtében, a 6/1986. (VI. 26.) IM. rendelet 14. §-a alapján viseli az állam.

A bíróság a felperesi keresetlevelet a Pp. 338. § (1) bekezdése alapján bírálta el tárgyaláson kívül.

Az ítélet elleni fellebbezési jogosultság kizárása a Pp. 340. § (1) bekezdésén alapul.

Balassagyarmat, 2012. február 8.

Dr. Takács László sk.
bíró

A kiadmány hitelül:
kiadó